

VIRUMAA RAHVAÜLIKOOI TEATED

XII

VILISTLASKOGU VÄLJAANNE
MAI 1934.

Kanna päikest südames!

Rahvaülikooli vilistlane, kas lähed tööle, või puhkad, viibid väljas võõraste hulgas, või kodus omaste keskel, külastavad sind rasked katsumistunnid, või veedad aega sõprade ringis, — ära unusta päikest oma südames.

Ära unusta iialgi, et sinus on valgust, mis peab aitama valgustada eluhämarusi, et sinus on soojust, mis peab aitama soendada inimeste südameid, et sinus on jõudu, mis peab aitama maailma uueks luua!

Me tulime sumedal sügisel...

Me tulime sumedal sügisel,
kui kullased metsad ja salud
ja haabade purpursel punasel,
ning talveund uinumas talud.

See õilis ja ilusam teadusehäääl,
meid ülemaa kokku ju tõi
ja huvi, töö, hoolega imede väel,
meis pärlina särama löi.

Me tulime sügisel sumedal,
kuld kollased metsad ja salud
ja läksime kevadel kaunimal,
meid ootasid isade talud.

Meid ootasid kari ja karjamaa,
ka aiad ja heinamaad haljad,
ning põllud meid ootasid adraga,
et valmi saaks viljade väljad.

Meist janunes küla ja seltskondlik töö,
ka sinnagi päikest me toome,
nii areneb kodu meil üleöö, —
ka kodumaa uueks me loome.

A. S.

Unustamatu hetk.

Seisan kohal, kus maantee viib üle Kunda-Rakvere raudtee. Läbi lehestiku paistab osa R-ülikooli hoonest, kaugelt paistavad tsemendivabriku korstnad. Toetun jalgrattale ja sukeldun mõtiskelusse. Kerkivad esile mälestused: üle kahe aasta on juba möödunud sellest, kui samalt kohalt vilksatas R-ülikooli hoone ja kadus silmapiirilt. Tol korral ruttasin tagasi oma kodukoha poole, värske vaimlise bagaashiga, hinges töö indu ja võitlusihha. Ja kodukohas ootaski töö — töö nii maisel kui ka vaimsel põllul. Nüüd on vahepeal saavutatud mitugi võitu, on ka mitugi korda pidanud pettumuse kibedust kannatama, kuid mõlemil korral viib mõte ühte ja samasse kohta, — mis oleks olnud siis, kui poleks olnud R-ülikooli. Ja imelik, alles siis hakkab R-ülikooli tähtsus täiel määral silma paistma, alles siis selgub, kui võrd R-ülikool on suutnud mõjutada vaateid ja suhtumist elule. Kõik see oli aga seal omandatud nagu kuidagi märkamatu. Kuid seda armsamana tundub R-ülikool, seda suurem igatsus, veel kord sääl olla, valdas mind. Kaks aastat surusin ma maha üha suureneva tungi, mis eriti siis muutus väljakannatamatuks, kui teadsin olevat tali- ehk suvipäevad. Ei õnnestunud selle kahe aasta jooksul kohtuda ka ühegi kaasvillistlasega. Ja kolmanda suvipäeva lähenedes, siis — siis ei suutnud ma enam vastu panna. — Uuesti meelestuvad lugematud üksikasjad, meeldivad ja armsad, sellest unustamatust ajast, mis sai veedetud tolles lehestikust paistvas kodus. Mingi soe ja hell laine nagu läbis südame. Kaua seisin seal, vallutat mälestuste rünnakust. Siis aga raputasin end sellest lahti, veel mõnisada sammu, kärsitult trepist üles ja olingi saalis, mis sel silmapilgul tühi. Janunev pilk rändab ringi ja peatub ühel kohal. Nagu kerge kurbtuse vari lendab üle südame. Meie toa ukse, kus ilutses kord sügavmõtteline „Vainola“ — puudub see nüüd. Kuid sarnaste pisiasjade jaoks polnud enam aega.

Mis andis meile suvipäev? Muidugi — uusi mõtteid, uusi ideid ja unustamatuid tundeid. Mis mõtet olekski neil koosviibimisel, kui nad ei liigutaks meis sügavaid tundeid, kui nad ei ärataks meis uusi ja senistest paremaid mõtteid, kui nad ei köidaks meid, üksikuid, laialipillatud pereliikmeid üheks tervikuks. Ja eks annudki suvipäev meile kõike seda. Mis aga mulle isiklikult suvipäeval kõige sügavamalt hingesse süübis, see oli üks hetk pühapäeva õhtul, kui me — terve suvipäeval viibijate pere — olime kogunenud parki viivale röödile.

Suveõhtune hämarus oli juba laskunud loodusele, pilvelinik laotus läbitungimatult meie päade kohal ja park oma põliste puudega, millede all valitses salapärane videvik, seisis kuidagi nagu kuulatades, või midagi oodates, sest ükski oks ei liigahtanud. Ja kui selles looduse vaikuses kõlasid ühised laulud „Üles Eesti noorus julge“ ja „Nagu linnu tiivul“, siis tundsin ma, kuid hingesse tungis soojust ja magusat rahu, siis tundsin, et meie — Virumaa Rahvaülikooli vilistlased, oleme ühine lahutamatu pere ja peame selleks ka jääma. Muidugi ei suuda sulg tervet tunde sügavust paberile panna, kuid see oli hetk, mida ei suuda ma unustada kunagi.

Hiiumaal, 1934.

J u k u.

Võitke Rahvaülikoolile uusi sõpru!

Kuigi meie arv on tõusnud juba üle neljasaja, siiski, et esineda kultuurielus arvestatava jõuna, peame veel kasvama, peame tublisti kasvama. Sellepärast: Ärgem unustagem, et Rahvaülikool ka tulevikus järjest uusi kaasvõitlejaid ootab. Neid peavad muretsema esijoones vilistlased.

Kuid pidagem selle juures ühte asja kindlasti meeles: Iga noor ei kõlba Rahvaülikooli õpilaseks, seda peaksid teadma vist kõik, kes ise Rahvaülikoolis õppinud.

Oleme ju sunnitud olnud nägema üksikuid noori, kes satunud eksikombel Rahvaülikooli, kuid kes siin midagi ei omandanud, selle asemel kaasõpilastele ainult tüliks olnud, samuti ka sääraseid, kel mitmesugused erikaldused ja pahed, mis kooselu nendega võimatuks teevad.

Et Rahvaülikooli töö oleks kõigiti korralik, eeskujulik, peab teatav väljavalik toimuma noorte hulgas enne kooliasutust.

Seda saavad kõige paremini toimetada just vilistlased, sest nemad teavad hästi Rahvaülikooli nõudeid ja tunnevad oma ümbruskonna noori. Nii siis mitte igale vastutulevale noorele „auku pähe“ rääkida, nagu mõned armastavad ütelda, vaid parematele selgitada Rahvaülikooli mõtet ja tähtsust, õppimise võimalusi ja sellega ühesolevad kulused. Informatsioonimaterjali saavad soovijad Rahvaülikoolilt.

Selles suunas tööle kõik, kes tahavad, et Rahvaülikool oma visa tööga võidetud hää nime ka edaspidi säilitaks, veel enam, et ta kuulsus kasvaks, et iga vilistlane tulevikus uhkusega võiks ütelda: Olen ka selle kooli õpilane.

Selleks raskeks, kuid tähtsaks tööks jõudu ja püsivust soovib juhataja

J. R u u s.

Mälestusi Rahvaülikoolist

Hilissuve õhtu loojeneva päikesega. Suur kivimaja, võõras ja külm, ei sugugi mitte kodune. Tühi ja igav. Saadan mööda siin kolm päeva, lahkudes olles veel kahtluses, kas tulla tagasi või mitte. Ja ometi tulen. Tulen sügisel, vähe aega enne koolitöö algust. Ei nüüdki pole veel õiget sidet kõige siinsega. Töötan ja ootan. — Tulevad õpilased. Möödub esimene kuu, milline tundub raskena, võrreldes endise tegevusega. Ei midagi veel ühist Rahvaülikooliga. — Kuid jõuluvaheajal lahkudes Kundast tunnen, nagu oleks pisut kahju Rahvaülikoolist. Ja nii imelik kui see on, leiän end siin jälle vana-aasta õhtu. Miks? Ei tea isegi.

Koduks on saanud Rahvaülikool mulle. Esimene talipäev toob kaasa suure hulga soojust. Ja iga järgnev päev koob sidet tihemat, kindlamat ja armsamat kõigi siinsega. Mis see on, mis nii köidab? Ei näha ega öelda oska midagi, kuid see vist Rahvaülikooli salajane vaim, oma veel salapärasema mõjuga.

Ei tahagi avastada nende salapärase köidikute tugevaid, pidevaid sõlmi. — Teiseks koduks on saanud Rahvaülikool, usun mitte üksinda mulle, vaid suurele hulgale meist. Tervitan Teid kõiki Rahvaülikooli õed-vennad, kuid eriti VIII ja IX lennu vilistlasi. Ei kahtle, et suvipäevaks enamus teist Rahvaülikooli koju jõuab.

H. Soorm.

Meie suvipäev.

Kogumised Rahvaülikooli ruumesse, viibimised kaasvilistlaste hulgas on alati meeldivalt armsad. Ent siin maailmas on ju tavaliseks nähteks, et me kõiki kätte ei saa, mida ihaldame. Nii ei saa ka nende ridade kirjutaja alati Rahvaülikooli suvi- ja talipäevadest osa võtta. Et meie vaimus mainitud päevadest osa võtame, see ei vaja lähemat kinnitust — on miigi selge. Ärgu pandagu siis mulle pahaks, kui julgen kirjutada, et möödunud suvipäeva peeti ka väljaspool Kuidat. Kujunes to suvipäev selliselt, et meil, Alutaguse lastel, põlnud võimalik Kundasse sõita, kuigi oli kavatsatud. Tolle kavatsuse pärast jäi tervitus õigel ajal saatmata ning kohalikus telefoni kõnepunktis suleti ukseid 5 minutit enne minu kohale jõudmist! Kui siis suvipäevalased Kuidas õhtusöögile asusid, sain viimaks telefoniühenduse Kuidaga, trööstides ennast: parem hilja, kui mitte kunagi! Kuid meie suvipäev siis alles algas. Vaatasin koju jõudes rahuldustundega, kuidas piserdas tasast sooja vihma, kui mulle lähenes sõduririides noormees ja end esitles: „Kaasvilistlane Kruusbart!“ Tuli meile siis tolle külalisega tubli osa Rahvaülikooli suvipäevast ning meeolust, olid ju meie suvipäeval esitatud neljas, viies, kuues ja kahekümne neljas lend (kahekümneneljast lendu esitasid meie väiksed „kaasvilistlased“ Vaike ja Imbi). Arutlesime endi vahel, mida teevad küll need õnnelikud Kuida suvipäevalased ning meie silme ette kerkis Rahvaülikool kogu oma armsa pere ja ilusa ümbrusega. Meelestus meil mõnigi jäädavalt mällu jääv elamus sääaloleku päevilt. Kui lahkus meie armas külaline, siis sadas kosutavat vihma, kosutavaks vihmaks oli meile tema külustuski.

Joh. Põldoja.

Mõtteid suvipüha hommikul.

See oli suvistepüha laupäeval. Meie inimesed olid nii isenesest — või oli see postisaamise aeg — alla kantseleisse kokku kogunud, vesteldi ühest-teisest, ilmadest ja muust, jutt kaldus ka meie eelolevale suvipäevale, selle ettevalmistustele. Muu hulgas nimetas siis meie peremees nii naljatoonis, et noh, pikad pühad saabuvad, ülearust aega näikse olevat, et kirjutagem siis igaüks midagi „südanthaaravat“ „Teadetes“ avalda-

miseks. See ütetus pidas paika, nii tõsiselt võttes, minu naabri ja üleaedse kohta, aga et mina sellega kuidagi toime tuleks või tahaks tulla, seda ei uskunud meie kumbki.

Pühad möödusid. Kuid täna, ei tea erilist tõuget selleks, meeletus ennepühine jutuajaminine ja imelikul viisil tuli siiski nagu tarve ja tahtmine midagi kirjutada Rahvaülikooli lastele. Aga see, millest kirjutada, oli ikka veel nagu kauges, tumedas udus.

Harilikult niisugustel puhkudel kirjutatakse või tahetakse vähemalt kirjutada midagi võimsat, ilusat ja hingehaaravat, või jälle midagi üldkasulikku, teaduslikku. Mul ei ole aga üht ega teist niisugust tagavaraks, mõttes vaid mölgub mõningaid tundeid ja mälestusi suviste esimese püha hommikust, mil nagu midagi uut, senitundmatut leiutin, mis aga ometi on nii väga vana tõde juba. Aga selle uuestikuulmine ei tee vast teilegi kahju.

Esimesel pühäl ei olnud päikest, ei sooja, taevas oli hall, piserdas uduvihma, puhus vilu tuul.

Kuid ons ainult päikeselõomas elu ja soojust, pehmes lõunatuules seda, mida hingele vaja? Ma leian, et ei.

Ja nii ma tõttasin suvipäeva varahommikul, olukorras, nagu te mind tunnete, palja jalu ja päi, üle niidu ja kraavide, üle mätaste ja aedade, sinna jõe äärde, kaasikusse — tuiskas sin tuule ja vihmaga võidu, lippasin ringi metsateedel, korjasin lilli kevadiselt niidult — kullerkuppe, pääsusilmi — tõin neid koju, tõin kaseoksigi kaenlatäie, tõin neid oma tuppa, et ka siin oleks kevadlõhnu, kevadhinge.

Siis nagu sain õieti aru ja õppisin hindama seda suurt taevaandi, mis on antud inimestele sel viisil, et lastakse neil aru saada, osa saada suure looduse lõppmatuist varasalvedest, mis võivad inimhinges äratada kauneid, helgeid mõtteid, ilusaid ja puhtaid tundeid, õpetades teda armastama elu, armastusega tegema oma tööd, armastama, arusaama ja lugu pidama oma kaaskodanikest.

See salapärane tunne ja arusaamine, mis hoovab, kandub kevadisest loodusest inimesse, see ei kao kunagi, vaid elab edasi, avaldub uues energias, avaldub selles, et inimhing täitub mingi rõõmsa, vilka töötahtega, võitlustahtega elukarmuste ja viperuste vastu, avab silmad kõigile ilusale ja hääle, mida eluvihmas — eluhalluses ja udus siiski on.

Kaunis on elu — kui me aga tahame ja oskame teda sellisena näha! Ta ei ole antud meile selleks, et ainult hädaldada, viriseda, muretseda ja kiruda kõike ettejuhtuvat — kaasiniimesi, riigikorda ja elukorraldust, näha kõike nii tumedana, lähipaistmatuna. Ta on antud ju selleks, et elu edasi kanda, luua uusi varasi, vaimlisi ja majanduslisi, ja tunda elust kui niisugusest rõõmu.

Sellepärast, Rahvaülikooli lapsed, soovin nii väga, et teiegi kõik õpiksite tundma ja aru saama suure looduse sügavsütitavast mõjust inimhingele. Olgem mõnigi kord aastas looduslaps täiel määral, unustage argipäevsus mõnekski tunniks, lipake, lennake ja laulge koos päikese, tuule ja vilu vihmagagi kodumiiitudel, kodukaasikus — sillerdage metsas koos lindudega, avage hing vetekohinale ja kõigile, kõigile muule kaunile.

Ja siis, kunagi paljude, paljude aastate järele, kui meeles-
tub noorusaeg, elukevad, kõnnite mineviku mälestusis, siis
naertate vaikselt-rõõmsalt, rahuldustundega, sest möödunu on
olnud töö rõõmusäras ja eluarmastuses.

Kundas, 23. V. 34.

Heino Näks.

Aastaselt tegevusväljalt.

Pikalt ja igavalt, aga siiski nii ruttu on möödunud aasta
lahkumisest rahvaülikoolist. Ikka meeletub to päev — vist
sügavaim mälestis kogu ajast. Oli, nagu puruneks midagi kesk
ilusamat aega. Imelik — milleks peab olema just selline lõpp?
Aga vist ka siin on maksev koolijuhataja ütelnud: „Lõpetame
siis, kui meeletult ülevaim, siis me ei tüdine, vaid huvi on jälle
uue vastu“. Nii siis, vilistlaspere, eks ole ikka see meil väga
tähtis, kui jätkub huvi me vaimse kodu, Rahvaülikooli, vastu.
Ei kustu siis iial igatsus püüdeks sinna, vaid ootame ikka lähenevaid vilistlaspäevi. Kuid mitte ükski selles ei peitu see äki-
lise lõpu saladus, vaid — meie töö jäi pooleli. Kõik koolid lõpe-
tavad oma töö kindlas korras ja lõpetanu lahkub rahuldunult,
jätkates oma tööd saavutatud kutse alal, üksikuna — omaette.
Keegi korralik inimene ei jäta pooleli ühtegi tööd enne lõppu,
kas pole see nähe meil küllaltki kurb? — Ei, vaid kõik peab
just olema nii, olen selles päris kindel, kuigi kirjutasin aasta
eest lahkudes, et Rahvaülikooli tegevuskava mind täiesti ei ra-
huldanud, nüüd kindlasti vastaksin teisiti.

See kuus kuud oli meil vaid tutvumiseks püha kohustu-
sega, õhutas vaid sügavat armastust ja huvi suure elutöö vas-
tu, ja nüüd mingi salatõuge ei lase seda langeda unne — peab
kohe midagi tegema ja saavutama. Õnnetus on ainult see, et
oleme ikka inimesed kõigi nõrkustega, ei suuda kinni hoida
omi sihte, vaid laseme end vapustada elu tugevaist tõukeist.
Kuid mõtleme siiski alati: ka minul lasub kohustus inimkonna
hääks, ma tahan ja ma pean suutma seda täita. Selleks olla
ise ideaalne, laimata kõiges, et ei pilluks Rahvaülikooli hiilgu-
sele kleepuvat pori. Mida jääkski järele meie „emakesest“, kui
igauks viskab sellele väikesegi pleki? — Siis kustuks see hiil-
gus, mis meelitas meid ja mis meelitab ikka ja ikka uusi lapsi
oma rüppe. Seda ei tohi me lasta sündida, särama peab ta, sä-
rama — hoovama juba kaugele vastu oma soojust uustulnu-
kuile. Meist, eelkäijaist, ripub suuresti ära kasvava ridade hulk.

Elu-tempo on kiire, tuleb olla väsimatu võitleja, et mõju-
tada teisi aga mitte lasta end teistest alla vedada. Kui siiski ei
suuda midagi ühiskonna hääks ega sellega veel midagi — pole
uppi lennanud, vaid ikka jääb veel enese isik ja kodu. Ega me
sellega ka ei astu vist üle Rahvaülikooli sihtide, kui täielikult
eemaldume seltskonnast juhtiva jõuna tegelemast ja elame ai-
nult kodule, muutes seda päikeseküllasemaks, pakkudes seega
kaasinimestele rõõmu ja rahuldust.

Midagi pole veel hilja. Haarama tulirelvad, jäädes püha

aatele truuks, teeme mida suudab keegi. Vast suudame siis olla tunnustuseks meie koolijuhataja sõnadele: „Väline märk pole mõõduandev, vaid väljenduma peab see juba isikust.” Oleme ju peamiselt kõik veel noored ehk suudame palju ja loome kord ka endile õilsad Eesti kodud. Siis võidame ikka uusi sõpru, keda saata kaunile lättele karastama end meie ühiseks pereks. Võime kord ehk hüüda sedagi: „Meie päralt on tulevik, oma töö läbi loome selle”.

Vilistlane Kata Gross.

Ülevaade kooliaasta- ja vilistlaspäevast.

Aastapäev-pidupäev 3. veebruaril. Kutsutud külalistena viibisid aastapäeval Rahvaülikooli Seltsi juhatuse liikmeid ja vilistlasi.

Juhatajalt kokkuvõtlik ülevaade Rahvaülikooli senistest püüetest ja tööst. Tervitusi suusõnalisi vilistlasperelt ja õpilaskonnalt.

Lõpuks näidend Läti kirjaniku A. Lakssi „Õpetatud sulane“, mis sisuliselt hästi õnnestus.

Järgmisel päeval vilistlaspäev. Koosoleku algul mälestatakse ühise lauluga „Ligemal Jumal sull!“ surma läbi lahkunud kaasvilistlast Ella Rotmann'i (esimesest lennust), kelle matmine samal päeval. Kunda surnuaiale saatma lähevad osa vilistlasi ja õpilasi. Rahvaülikooli pere nimel asetati kadunu hauale pärg.

Vilistlaspäevast osavõtjaid rõhkesti, ka palju kirjalikke õnnesoove ja telegramme.

Kõneleb juhataja J. Ruus „Kultuurpäevade korraldamise tähtsusest maal“, missugune küsimus just praegu päevakorral.

Kultuur näiliselt on tõusnud — iseteadvus on tõusnud, alamast massist on saanud iseteadev rahvas. Kuid kultuuril on veel teine mõiste peale selle välise kultuuri ja see teine on vaimse kultuse austamine — sisemine vaimustus. Viga on tehtud, et on arendatud ainult seda ühte — välist, teine on jäetud tahaplaanile. Nüüd peame püüdma neid kultuuri kahte nägu — seesmist ja välimist tasakaalustama, üksteisele lähemale tooma. Teadus on rahvusvaheline ja seda peab meil olema ja ehk ongi, aga kuidas kasutada seda nüüd oma kodudes? Iga rahvas peab andma kultuurile omapärase — rahvapärase värvingu. Neid kahte küsimust, kuidas tõsta vaimlist taset rahva juures ja kuidas teha rahvuslikumaks kultuuri, peame püüdma lahendada ja osalt juba nende eelseisvate kultuurpäevade kaudu. Peame püüdma tõsta sisemist vaimust, tarvet sügavamate tunnete järele, peame tungima esivanemate hingeellu, vast siis ehk suudame luua midagi omapärast, midagi rahvuslikku.

Koosolijad pooldavad neid mõtteid.

Kõne alla tuleb ka veel kodusisustamine. Siin valitsevad

kaks voolu mööbli kavandite alal: üks pooldab eestipäraseid kavandeid ja teine: moodsat rahvusvahelist talumööblit. Eestipäraseid kavandeid on valmistatud kunstiajaloolaste poolt, kes on süvenenud eesti omapärasusse. Maal on kaks nõuet kodu sisustamisel: et ese oleks odav ja ühtlasi ka praktiline. Linnast ei saa otsida midagi sobivat maale. Maa on isegi kangem pool omapära taotlemisel ja sealt peab algus tulema ja ongi palju eestipäraseid töid levinud linnadesse. Soovitakse näha, et mehed kodusisustamisel naistele enam kaasa aitaksid.

Järgneb vilistlaskogu koosolek.

Loetakse kassa- ja tegevusaruanne ning eelarve. Elava vaieluse tekitab jällegi küsimus, kas jätta „Teated“ saatmata neile, kes vilistlaskogu liikmemaksu maksmata jätnud? Ühelt poolt soovitatakse neile mitte saata, kes kahel aastal liikmemaksu tasumata jätnud, kuna teised pooldavad saatmist, kaitses seisukohta sellega, et „Teated“ on ainuke side, mis seob endiseid õpilasi veel kooliga. On juhuseid olnud, kus õpilased on kogu aeg koolile võõraks jäänud, kuid korraga ilmudes silmapiirile, on tasunud liikmemaksu täies ulatuses. Otsustati „Teated“ edasi saata kõigile.

Kolga vilistlased on avaldanud soovi asutada, registreeritud põhikirja alusel, vilistlaskogu Kolga osakond.

Kolga vilistlaste esitaja vil. Evald Rentov seletab osakonna asutamise otstarvet. Üldkoosolek tervitab kiitvalt seda mõtet.

Veel otsustati võimaldada vilistlaskogu liigetele astuda eluaegseks liikmeks, tasudes korraga liikmemaks, alammääraga kr. 5.

Tehakse ülesandeks kõigile vilistlasperele „Teadetes“ teha kaastöid, eriti soovitavad oleksid kirjeldused vilistlaste enda tööst, elust, tegevusest ja elumuudatustest.

Juhataja J. Ruus soovitab vilistlasi olla ajalehtedele õigeiks kirjasaatjaiks, vast see ehk suudaks parandada meie madalale langenud ajalehtede taset.

Kerkib küsimus, nimelt, kas ei saaks tänavu suvipäeva traditsioonilist kuupäeva muuta, kuna üleriiklised spordipidustused on määratud ka 16.—17. juuni peale. Enamus ei poolda seda muudatust, nii jääb suvipäev ikka oma kindlale ajale — 16.—17. juunil.

Valimised põhikirja järele.

Valitakse tagasi endine juhatus terves koosseisus, kandidaatideks jäid vil! vil! A. Mägi ja L. Neudgrf. Tagasi valiti ka revisjonikomisjon, kandidaatideks jäid vil! vil! H. Nurkse ja E. Kroll.

Sellela lõppes tööpäev.

Õhtul hariliku kombe järele omavaheline koosviibimine. Elevust sellele õhtule töid õige mitmesugused ettekanded vilistlastelt ja õpilasilt.

Järgmise päeva hommikul valgus Rahvaülikooli pere jälle laiali, igaüks ruttas oma ülesannete juure, lootes peatselt jälle nägemist suvipäeval.

Linnulennul talipäevast suvipäevani.

(Kroonika asemel.)

Pärast vilistlaspäeva oleks nagu väike seisak tulnud Rahvaülikooli ellu, kuid see on ainult näiline, tuli sellest, et vilistlaspäevade ajal „Emakese” süda tuksub kiiremini, siis loomulikult tundus harilik elutempo esialgselt aeglasena.

Kuid kaua ei ole ju Rahvaülikoolil kunagi aega minevikule mõelda, sest iga päev toob uusi ülesandeid. Harilik intensiivne töö jätkub. Vaheldust pakuvad külalised, neid ei ole küll palju, kuid kõik tugeva külakostiga. 15. ja 16. veebr. peatub Rahvaülikooli E. Haridusliidu lektor hra Neeme Ruus, esinedes sünnikolme loenguga: õpperingidest, töö-oludude korraldusest välismaal ja skandinaavia kultuurist, viimast loengut illustreerib rikkalik kogu valguspilte.

Vaevalt see külaline läinud kui jõuab Rahvaülikooli ÜENÜ kirjandusrühma esindajad; noorkirjanikud: Arvi Moor, Al. Simsalu ja R. Kivirähk.

18. veebruaril korraldatakse: Kirjandustund, kus eelnimetatud noorkirjanikud esinevad enda ja oma kaaslaste töödega, ning õhtul koos Rahvaülikooli jõududega elav ajaleht „Kunda Täht”. Mõlemad üritused õnnestuvad, mida tunnistab osavõtjate kiiduavaldus.

Järgmine külaline on E. Karskusliidu sekretär hra E. Kubjas, esinedes meil väga sisuka ettekandega alakoholismi põljustest. Hra Kubjas on toonud kaasa terve virna raamatukesi „Ühislauluvara”, millise väikese tasu eest omandavad pea kõik õpilased. Raamatukene oli väga teretulnud Rahvaülikooli peres, andes uut hoogu ühislaulu arenemisele.

24. veebruari pühitsetakse endiste aastate eeskujul päevakohase kõne ja näidendiga („Kangelane kalmult”). Töö jätkub. Õpperingid teotsevad energiliselt, peetakse koosviibimisi, korraldatakse kõne- ja kiritööde võistlusi. Tööhoos ei märkagi, et üle küngaste on lõunast siia ilmunud noor kevad. Südamed hakkavad kiiremini tuksuma. Võib olla on selles süüdi ka peatse lahkumise ärevus. Töökodades, all ja üleval, alaline paukumine, sest tahetakse alatud töödega näituseks valmis saada. Paar nädalat enne tööloppu külastavad Rahvaülikooli Haridusliidu peasekretär hra Vender ja Töölisteatri dramaturg hra Anderes Särev. Hra Vender esineb tüseda loenguga seltskondlikust tööst. Aeg ruttab. Valmistatakse lõpppeoks, mil kavatakse ette kanda M. Aitsami „Maakuld”. 30. apr. — 1. maini korraldatakse ekskursioon, mis ilusate ilmade tõttu õnnestub hästi. Veel mõni päev — ja lõpp ongi koolitööl. 5-mal mail pidu, 6-mal näitus, mis kogu kui ka tööde mitmekesisuse poolest ehk rikkalikum kui eelmine, ja 7-mal mail aktus.

Vana kombe järele on saal kaunistatud lilledega, meeolelu pühalik, härras.

Soovivad lahkuvale 9-le lennule õnne õpetajad ja külalised, neid oli võrdlemisi vähe: Rahvaülikooli Seltsi esimees hra E. Rosenberg, koolinõunik H. Linsi ja maavalitsusest hra Känd abikaasaga, vastavad õpilased; lauldakse ja lahkutakse vaik-

selt. Järgmisel hommikul on suurem osa 9-dast lennust ära „lennanud”, ainult mõned üksikud jäävad Rahvaülikooli pooleliolevaid töid lõpetama, kuna paar õpilast, Endel Mikker ja Hermann Tuus, veel uuesti õpperaamatute taha istuvad, et viimaseid ettevalmistusi teha 6 kl. algkooli lõpueksamile. Nagu näitas eksam, ei olnud nende töö ilmaaegne.

Laupäeval, 12. mail võis Rahvaülikool asuda „suvepuhku- sele”. Kuid elevust, kuigi ajutist, töötab Rahvaülikoolile ka puhkeaeg. 27. mail korraldab siin Kunda piimatalituse ühisus oma 10-aastase tegevuse juubeliaktuse, 9.—11. juunini maa- naiste keskselts oma suvipäevad, kuhu oodatakse üle tuhande osavõtja ja kus loodetakse näha kõneleja hra riigivanemat K. Pätsi.

Praegu on Rahvaülikoolis vaikne, kuid nagu kauni mäles- tisenä üsja möödunud rõõmsast tööajast kostavad alt meesõpi- laste töökojast üksikud vasaralöögid — sääal taob kokku õpilane Karla Kärp oma raamatukapi seljalaudu.

Kaasvilistlased, kui kaua tahate jääda metsikuks?

Rahvaülikooli vilistlaspere arv on tõusnud üle neljasaja, vilistlaskogu liikmeid on aga kõigest saja ümber. Mispärast on meil niipalju metsikuid, see tähendab neid, kes ei kuulu organi- seeritud vilistlaskonda?

Ometi on sellest nimest nii kerge lahti saada, vaja saata, või isiklikult maksta, vilistlaskogu kassahoidjale prl. Rooberele 50 senti ja seda teha järjekindlalt igal aastal. Neile, kes ei taha end igaaastase rahasaatmisega tülitada, on vilistlaskogu koosoleku otsusega võimalus antud eluaegseks liikmeks astuda, tasudes korraga 5 krooni.

„K a d u g u m e t s i k u d”. Aktiivsemad vilistl. igast lennust katsugu mõjutada oma loiumaid vendi-õdesid. Lennud katsugu oma vilistlaskogu liikmete arvuga teineteisest ette jõuda. Talvised „Teated” toovad tagajärgede kohta täpseid andmeid.

Veel kord: „K a d u g u m e t s i k u d!”

Vilistlane.

Teateid vilistlastest.

Vilistlaste seltskondlikust tegevusest oleme mitmelt poolt aina rõõmustavat kuulnud, eriti Hiiust.

Meile teatas kodukeskkooli juhataja härra G. Puu, et vil. Oskar Veel on kodukeskkooli parim õpilane. Teine Hiiu vilist- lane Joh. Kallas töötab agaralt kohalikus seltsides, tema alga- tusel on korraldatud rahvuskultuurilisi päivi kui ka kõne- ja kirjandusõhtuid, ta on kohalik sõnumesaatja ajalehtedele.

Vilistlased teatage Rahvaülikoolile igast tähtsamast sünd- musest ja tegevusest teie elus.

Vilistlaspäev

17. juunil 1934.

K A V A:

1. Kell 9. — Hommikueine.
2. „ 11. — Koosolek:
 - a) Peateema: Aja vaim ja meie suhtumine sellesse.
 - b) Teate'd kohtadelt.
 - c) Läbirääkimised.
3. „ 14—16. — Lõuna-vaheaeg.
4. „ 16. — Jalutuskäik.
5. „ 19. — Õhtueine.
6. „ 20. — Õhtune koosviibimine.

Märkus: Tuletame meelde, et Rahvaulikooli aasta- ja suvipäevade ajad on järgmiselt kindlaks määratud: aasta-päev esimesel veebruarikuu laupäeval ja sellele järgneval pühapäeval, suvipäev viimasel pühapäeval enne Jaanipäeva. Kui aga nimetud pühapäeva ja Jaanipäeva vahel on vähem kui kolm argipäeva, siis peetakse suvipäev üks nädal varem.

1933/1934 aasta õpilaste nimed ja aadressid.

1. Riiberg, Leida — Kursi p.-ag., Harjumaa.
2. Tepomees, Johannes — Laekvere p.-ag., Virumaa.
3. Heinmann, Ellen — Kursi p.-ag., Harjumaa.
4. Kark, Amalie — Tornimäe ag., Hiiumaa.
5. Kõvatoomas, Henn — Talli p.-ag., pk 56., Pärnumaa.
6. Kaskemaa, Elsa — Lügánuse p.-ag., Virumaa.
7. Nork, Amanda — Laekvere p.-ag., Virumaa.
8. Freudenberg, Arnold — Rakvere, Päide k., Virumaa.
9. Oolep, Arkadius — Rakvere, Piik t. 61—2, Virumaa.
10. Kuningas, Alfred — Illuka p.-ag., Virumaa.
11. Peetson, Jakob — Enge p.-ag., Mõisaküla, Pärnumaa.
12. Klaasing, Oswald — Porkuni p.-ag., Assamalla, Virumaa.
13. Kärp, Karla — Vohnja p.-ag., Virumaa.
14. Jürna, Harald — Jõhvi alev, Vabriku t. 6—2.
15. Kodaniburg, Alvine — Mäo-Nurmise pk., Paide, Järvamaa.
16. Tamm, Hermine — Sonda jaam, Virumaa.
17. Karjane, Liidia — Rakvere pk. 50, Virumaa.
18. Orgus, Leida — Porkuni p.-ag., Virumaa.
19. Allik, Ida — Koigi p.-ag., Käsukonna pk., Viljandimaa.
20. Muru, Johanna — Sõmeru p.-ag., Virumaa.
21. Mikker, Asta — Kunda küla, Virumaa.
22. Kalmus, Leida — Kunda-Katela, Virumaa.
23. Tamm, Melanie — Kunda vabrik 53—1, Virumaa.

24. Mikker, Endel — Kunda k., Virumaa.
25. Aks, Helga — Kunda-Paasküla, Virumaa.
26. Tenneberg, Valter — Rakvere, Tõrma, Virumaa.
27. Tamjärv, Lembit — Naistevälja k., Tamsalu, Järvamaa.
28. Tuus, Hermann — Laimjala v., Saaremaa.
29. Talsen, Helene — Mädapää p.-ag., Rakvere, Virumaa.
30. Sandmann, Johannes — Mädapää p.-ag., Rakvere, Virumaa.
31. Lillo, Evald — Kunda-Malla p.-ag., Virumaa.
32. Toiger, Magda — Kunda-Malla ag., Iila pk. I, Virumaa.
33. Suur, Hilja — Annikvere p.-ag., Kandle pk. 24, Virumaa.
34. Miilto, Helga — Kunda-Katela, Virumaa.
35. Peterson, Leonore — Kunda vabr. 34—2.
36. Reinstein, Erich — Kunda-Malla p.-ag., Virumaa.
37. Holtsmann, Linda — Kunda as., Virumaa.
38. Serm, Leida — Kunda alev.
39. Aruvald, Erna — Väana p.-ag., Harjumaa.
40. Pohla, Amanda — Kunda alev, Koidu t.
41. Lohk, Irene — Kunda, Virumaa.
42. Veisbach, Irma — Toolse pt., Kunda, Virumaa.
43. Rentor, Harald — Kõnnu, Harjumaa.
44. Karja, Aino — Kunda vabrik 16—4.
45. Bainik, Ellen — Rakvere, Eisma, Kiva p., Virumaa.
46. Soomer, Linda — Püssi, Lüganuse pkt. 12, Virumaa.
47. Räkälä, Niina — Kallivere p.-ag., Virumaa.
48. Org, Amanda — Ahja ag., Rasina pk., Tartumaa.
49. Sakjas, Leida — Koigi pk., 41, Viljandimaa.
50. Männik, Leida — Koeravere p.-ag., Virumaa.
51. Toiger, Aleksander — Kunda-Malla p.-ag., Iila pk. 1, Virumaa.
52. Talts, Hildegard — Kunda as., Virumaa.
53. Kipper, Julius — Mereväe õppekompanii III rühm, Tallinn.
Enne koolilõppu lahkusid kolm õpilast.

„Ühistrükikoda Rakveres”.

